చంద్రుళ్ళో కుందేలు - మధురవాణి

(గత సంచిక తరువాయి)

5

ఇంటర్మీడియెట్ చదివే విద్యార్థులను గమనిస్తే ఏదో యుద్ధానికి సిద్ధమవుతున్న సైనికుల్లా కనిపిస్తారు. అప్పటిదాకా స్కూల్లో ఆడుతూ పాడుతూ ఆనందంగా చదువుకున్న వాళ్ళకి ఒక్కసారిగా స్వేచ్ఛ మొత్తం కోల్పోయి, జైల్లో ఖైదీల్లాంటి జీవితం ప్రాప్తిస్తుంది. ఇప్పటి రోజుల్లో భావిభారత డాక్టర్లు, ఇంజనీర్లు కావాలంటే ఇదే సరైన మార్గమని ఉపాధ్యాయుల, తల్లిదండ్రుల, పిల్లల నమ్మకం కూడా!

ప్రతీరోజూ ఉదయాన్నే ఐదు గంటల నుంచి ఆరు గంటల దాకా స్టడీ అవర్స్ అయ్యాక స్నానాలు చేసి, టిఫిన్లు తినడానికి నలభై ఐదు నిమిషాల బ్రేక్. ఆ తర్వాత మధ్యాహ్నం పన్నెండున్నర దాకా కాలేజీలో క్లాసులు. ఒక గంటన్నర లంచ్ బ్రేక్ తర్వాత మళ్ళీ రెండింటి నుంచీ నాలుగింటి దాకా క్లాసులు. ఒక అరగంట స్నాక్స్ బ్రేక్ తర్వాత ఏడింటి దాకా స్టడీ అవర్స్. మళ్ళీ ఒక గంట రాత్రి భోజనానికి బ్రేక్. ఎనిమిది నుండి పదకొండు దాకా స్టడీ అవర్స్. మళ్ళీ తెల్లారి ఐదు గంటల దాకా నిద్రకి సమయం. వారమంతా ఇదే చక్రంలో తిరుగుతుంటారు. రోజూ ఉండే చిన్న చిన్న పరీక్షలతో పాటు ప్రతీ ఆదివారం ఉదయం అదనంగా ఎంసెట్ మోడల్ టెస్ట్ కూడా ఉంటుంది. ఇంటరు, ఎంసెట్ కోసమని రెండు రకాల పరీక్షలు రాసేసరికి మధ్యాహ్నం పన్నెండు అవుతుంది. అప్పటి నుంచీ సాయంత్రం ఐదు గంటల దాకా ఆటవిడుపు. రాత్రి భోజనం తర్వాత మళ్ళీ స్టడీ అవర్స్ షరా మామూలే.

దొరక్క దొరక్క వారానికొక్కసారి ఆదివారం పూట దొరికే ఈ నాలుగైదు గంటలే వాళ్ళ పాలిట పెన్నిధిలా భావిస్తుంటారు విద్యార్థులు. మగపిల్లల హాస్టల్లో అయితే ఈ ఒక్క పూట అందరూ బయటికి వెళ్ళి తిరిగి రావడానికి అనుమతి ఉంటుంది కానీ, ఆడపిల్లల్ని మాత్రం వాళ్ళ తల్లిదండ్రులు వస్తే తప్ప బయటికి పంపరు. ఆదివారం వస్తే ఆడపిల్లల హాస్టల్లో కొందరు తమని చూడటానికి వచ్చిన తల్లిదండ్రులతో 'ఔటింగ్' పేరుతో బయటికి వెళితే, కొందరు ఈ ఖాళీ సమయాన్ని నిద్రపోవడానికి వినియోగించుకుంటే, మరి కొందరేమో ఈ పూట సైతం వృథా పోకుండా ఎంసెట్ కి బాగా ప్రిపేర్ అవ్వాలని అప్పుడు కూడా పుస్తకాలు ముందేసుకుని కూర్చుంటారు.

రేవతి తల్లిదండ్రులు విజయవాడలోనే ఉంటారు. ప్రతీ ఆదివారం మధ్యాహ్నం పరీక్ష కాగానే ఇంటికి వెళ్ళి మళ్ళీ సోమవారం పొద్దున్నే తిరిగి హాస్టలుకి వస్తుంది. రేవతి నాన్నగారు మద్రాసులో బ్యాంక్ మేనేజరుగా పని చేస్తారు. ప్రతీ శనివారం బయలుదేరి విజయవాడ వచ్చి కుటుంబంతో గడిపి మళ్ళీ ఆదివారం రాత్రి తిరిగి వెళ్ళిపోతారు. రేవతి అమ్మ గారు స్కూల్లో టీచరుగా పని చేస్తారు. రేవతికి ఎనిమిది, ఆరు తరగతులు చదివే ఇద్దరు తమ్ముళ్ళు ఉన్నారు.

రేవతి వాళ్ళింట్లో పద్ధతులన్నీ చాలా స్ట్రిక్ట్ గా ఉంటాయి. వాళ్ళింట్లో కేబుల్ టీవీ కనక్షన్ ఉండదు. టేప్ రికార్డర్ ఉన్నా దేవుడి పాటలు తప్ప సినిమా పాటలు ఉండవు. పిల్లలు ముగ్గురూ ఎప్పుడూ సినిమా హాల్ మొహం ఎరుగరు. స్కూల్ నుంచి వచ్చాక ఇంట్లో ఎలా గడపాలి అని వాళ్ళ నాన్నగారు తయారు చేసిన టైం టేబుల్ ఉంటుంది. చదువుకోవడం, ఆడుకోవడం, తిండి తినడం అన్నీ దాని ప్రకారమే జరగాలి. ఫ్రెండ్స్ ఇళ్ళకి వెళ్ళడం నిషిద్ధం. ఎక్కడికి వెళ్ళాలన్నా, ఏమి కొనాలన్నా వాళ్ళ నాన్నగారే స్వయంగా తీసుకెళతారు, కొనిస్తారు. రేవతి చిన్నప్పటి నుంచీ ఆడపిల్లల స్కూల్లోనే చదివింది. ఎప్పుడూ మగపిల్లలతో మాట్లాడి ఎరుగదు.

చిన్నప్పటి నుంచీ ఇలాంటి వాతావరణంలో పెరగడం వల్ల తండ్రి తనని ఎంత ప్రేమగా చూసుకుంటున్నప్పటికీ రేవతికి ఇల్లంటే జైలు అన్న భావన ఉంది. హాస్టల్లో అందరూ ఇంటి మీద బెంగ పెట్టుకుంటే రేవతి మాత్రం ఇంటికన్నా హాస్టలు బాగుంటుంది అంటుంది. ఇంట్లో దొరకని స్వేచ్ఛ ఇక్కడ దొరుకుతుందంటూ హాస్టల్లో తెగ అల్లరి చేస్తుంది.

ఆ ఆదివారం ఎప్పట్లాగే రేవతి ఇంటికి వెళ్ళింది. నీలూ, మేఘ ఆ వారమంతా పోగేసిన మాసిన బట్టలకి చాకిరేవు పెట్టారు. ఇద్దరూ కలిసి అలసట తెలీకుండా ముచ్చట్లు పెట్టుకుంటూ బట్టలు ఉతుక్కుంటున్నారు.

వాళ్ళని వెతుక్కుంటూ వార్డెన్ వచ్చింది అక్కడికి.

"మీ ఇద్దరితో చిన్న పనుంది. మీ గదికి వెళదాం రండి" అని పిలుచుకు వెళ్ళింది.

వీళ్ళు వెళ్ళేసరికి గది ముందు ఒక కొత్త అమ్మాయి పక్కనే పెద్ద సూట్కేసుతో నిలబడి ఉంది. దాదాపు వీళ్ళ వయసే ఉంటుంది. ఎవరా ఈ కొత్త మనిషి అనుకుంటూ వచ్చారు. ఆ అమ్మాయిని చూపిస్తూ వార్డెన్ పరిచయం చేసింది.

"తన పేరు సునంద. మొన్న వేసవిలోనే ఇంటర్మీడియెట్ అయిపోయింది. తను ఎంసెట్ లాంగ్ టర్మ్ కోచింగ్ కోసం మన కాలేజీలో జాయిన్ అయింది. పక్క వీధిలో ఉన్న మన ఎంసెట్ క్యాంపస్లో ఉంటాయి తనకి క్లాసులు. ప్రస్తుతానికి అక్కడ హాస్టల్లో బెడ్స్ ఖాళీ లేవని మన బిల్డింగులో అడ్జస్ట్ చేయమని పంపించారు. మీ రూములో ఇదివరకు తీసేసిన మంచం ఉంది కదా.. అదే ప్లేసులో ఇప్పుడు మళ్ళీ మంచం తెప్పించి తనకిస్తాను. రెండు మూడు నెలల్లో అక్కడ ఖాళీ దొరికితే షిఫ్ట్ అయిపోతుంది" అని చెప్పి ఆ కొత్త అమ్మాయిని వాళ్ళ గదిలో వదిలి వెళ్ళింది వార్డెన్.

నీలూ, మేఘ ఇద్దరూ పేర్లు చెప్పి పరిచయం చేసుకున్నారు. సునంద చాలా కలుపుగోలుగా మాట్లాడటం వల్ల కొత్త అమ్మాయిలా అనిపించలేదు వాళ్ళకి.

"నేను మీకు సీనియర్ నే కాబట్టి నన్ను అక్కా అని పిలవచ్చు" అనడం మరీ నచ్చింది.

"మాది హైదరాబాదు. నేను ఇంటరు అక్కడే చదువుకున్నాను. ఎంపీసీ గ్రూప్. అప్పుడు ఎంసెట్ కోచింగ్ ప్రత్యేకంగా ఏమీ తీసుకోలేదు. ఎంసెట్ ఎంట్రన్స్ టైములో వైరల్ ఫీవర్ వచ్చి సరిగ్గా రాయలేదు. ఇక్కడ లాంగ్ టర్మ్ తీసుకుని మళ్ళీ రాస్తే మంచి కాలేజీలో సీటు వస్తుందని నాన్న ఫ్రెండ్ ఒక అంకుల్ చెప్పి నన్నిక్కడికి తీసుకొచ్చి జాయిన్ చేశారు. మీరిద్దరూ ఏ గ్రూప్?" తన గురించి వివరాలు చెప్తూ అడిగింది సునంద.

"మేఘ ఎంపీసీ. రేవతి అని ఇంకొక రూమ్మేట్ ఉంది మనకి. తనూ, నేనూ బైపీసీ. తను ఇంటికి వెళ్ళింది. రేపు ఉదయాన్నే వస్తుంది" చెప్పింది నీలూ.

"ఇదివరకు ఒక మంచం ఉండేది అన్నారు వార్డెన్ ఇందాక?" అడిగింది సునంద.

"అదా.. మేము ఫస్టియర్లో జాయిన్ అయినప్పుడు మాతో పాటు బబిత అని ఇంకొక అమ్మాయి ఉండేది. తనకి చాలా హోమ్ సిక్ నెస్ ఉండేది. సరిగ్గా అన్నం తినకుండా, నిద్రపోకుండా ఎప్పుడూ దిగాలుగా ఉండేది. రోజూ ఏడ్చేది. తనని చూస్తే పాపం అనిపించేది. మాకందరికీ కూడా మొదట్లో హోమ్ సిక్ గా ఉన్నా నెమ్మదిగా అలవాటు పడిపోయాము. కానీ తను సర్దుకోలేకపోయింది. రెండు నెలల తర్వాత తనని ఇంటికి పంపించేశారు" జాలిగా చెప్పింది నీలూ.

"మొదటిసారి హాస్టలుకి రావడం కష్టంగానే ఉంటుందిలే. అంత మాత్రానికే ఇంటికి పంపించేసారా?" అడిగింది సునంద.

"అదంతా ఒక పెద్ద కథ. నువ్వు ఇవాళే హాస్టల్లో చేరావు కదక్కా.. అలాంటివన్నీ వింటే భయమేసి పారిపోతావేమో!" నీరసంగా అంది మేఘ.

"నేనేం అంత పిరికిదాన్ని కాదులే. అదేంటో వివరంగా తెలుసుకోకపోతేనే ఎక్కువ ఆలోచిస్తాను. పర్లేదు చెప్పండి" అంది సునంద.

మేఘ గతంలో జరిగినదంతా చెప్పడం మొదలు పెట్టింది.

"మేము ఇంటరు ఫస్టియరు కోసం ఈ కాలేజీలో చేరినప్పుడు ఈ బిల్డింగులోని రూములన్నీ మాకు, అంటే కొత్తగా వచ్చిన ఫస్టియర్స్ కి ఇచ్చారు. ఇలాంటిదే పక్కనే ఉన్న ఇంకో బిల్డింగు చూసే ఉంటావుగా, అందులో సెకండ్ ఇయర్ వాళ్ళు ఉండేవారు. మేము చేరిన ఐదారు వారాలకి సీనియర్స్ హాస్టల్లో ఒకమ్మాయి డాబా మీద నుంచి కిందకి దూకి ఆత్మహత్యాప్రయత్నం చేసింది. అది రెండంతస్థుల బిల్డింగ్ కదా, ఆ పైన డాబా ఎక్కి అక్కడినుంచి కింద ఉన్న నాపరాళ్ళ మీద పడేలా దూకింది."

"వామ్మో! నిజంగానా!? ఎందుకలా చేసింది? ఆ అమ్మాయి బతికిందా లేదా?" కంగారుగా అడిగింది సునంద.

"ఎందుకలా చేసిందనేది మాకైతే తెలియదు. మధ్యాహ్నం పన్నెండింటికి లంచ్ బ్రేక్ ఉంటుంది మనకి. మళ్ళీ రెండింటికి క్లాసులు ఉంటాయి. ఆ రోజు మధ్యాహ్నం రెండవుతుండగా ఆ అమ్మాయి దూకింది. అప్పటికే మేము చాలామందిమి వెళ్ళి క్లాసురూముల్లో కూర్చున్నాం. మా క్లాసులోకి లెక్చరర్ వచ్చిన అయిదు నిమిషాలకే ఇంకొక సర్ వచ్చి ఆయన్ని పిలుచుకుని బయటికి తీసుకు వెళ్ళారు. అప్పటికి ఏం జరిగిందని మాకు తెలీదు. క్లాసుకి ఆలస్యంగా వచ్చిన ఒక అమ్మాయి విషయం ఇదీ అని మా అందరికీ చెప్పింది."

నీలూ మధ్యలో అందుకుని "ఆ రోజు మేము ఎంత భయపడిపోయామంటే, చాలామంది ఏడవడం మొదలుపెట్టారు. హోమ్ సిక్ నెస్ వల్ల అలా చేసిందని ఒకరంటే, ఫస్టియర్లో మార్కులు సరిగ్గా రాలేదని చేసిందని మరొకరు, ఎంసెట్ ర్యాంక్ రాదని భయపడి చేసిందేమోనని మరొకరు, ఇలా అందరూ ఒకటే చర్చలు. కొందరేమో ఇలాంటి హాస్టల్లో మేముండం అన్నారు, కొందరేమో ఇలా ఆత్మహత్యలు చేసుకున్న ఇంట్లో ఉంటే ఏవో అరిష్టాలు జరుగుతాయి అన్నారు. మరికొందరేమో ఏమీ ఆలోచించలేక భయంతో వణికి చచ్చారు" అని చెప్పింది.

"ఆ చివరి కేటగిరీలో మేమున్నాం. ఆ రోజు ఆ అమ్మాయి దూకిన చోటకి స్టూడెంట్స్ ని ఎవర్నీ రానివ్వకుండా క్లాసుల్లోకి పంపించేసారు. మా లెక్చరర్ కూడా అరగంట తర్వాత వచ్చి యథాప్రకారంగా క్లాసులు తీసుకున్నారు. తర్వాత అలా ఇలా వార్డెన్ల దగ్గర

నుంచి, కొందరు స్టూడెంట్స్ దగ్గర నుంచీ తెలిసింది, అప్పటికప్పుడు ఆ అమ్మాయిని హాస్పిటల్ కి తీసుకు వెళ్ళారని. తర్వాత ఆ అమ్మాయికి ఏం జరిగింది, బతికిందా లేదా అనేది మాకెవరికీ తెలియదు" చెప్పింది మేఘ.

"ఇంతకీ అసలు ఆ అమ్మాయి ఎందుకలా చేసిందో అదైనా తెలిసిందా?" అడిగింది సునంద.

"ఒకరకంగా అప్పటికి మేము కొత్త కాబట్టి మాకు సీనియర్స్ అందరూ సరిగ్గా తెలియరు కాబట్టి బతికిపోయాం. ఆ అమ్మాయి ఎవరో మాకు తెలిసుంటే ఇప్పటికీ ఆ విషయం మర్చిపోలేక భయపడి, బాధపడి చచ్చేవాళ్ళం. కొంతమంది సీనియర్స్ చెప్పడమైతే ఆ అమ్మాయి ఎప్పుడూ చాలా దిగులుగా ఉంటుంది, ఇంటి గురించి బాగా బెంగ, ఎంత చదివినా ఎక్కువ మార్కులు రావని బాధపడేది అని. ఏ కారణంతో అలా చేసిందని మనకి తెలియదు కానీ ఒక మనిషి ఇలా కావాలని చచ్చిపోవడం అనేది మాత్రం మొదటిసారి అంత దగ్గర నుంచీ చూసేసరికి బాగా భయపడ్డాం. నాన్నావాళ్ళకి చెప్పి ఈ హాస్టలు నుంచి వెళ్ళిపోదాం అనుకున్నాం. కానీ, మెల్లగా అందరిలాగే మేము కూడా ఈ హాస్టలుకి అలవాటు పడిపోయాము" జాలిగా చెప్పింది నీలూ.

"ఇక్కడ చదువుకోకుండా ఇంటికి వెళితే మా ఊర్లో ఇంత మంచి కాలేజీలు లేవక్కా. ఎలాగైనా కష్టపడి ఇంటర్ బాగా చదివితేనే కదా తర్వాత ఏమైనా చేయగలిగేది. మా పేరెంట్స్ చాలా కష్టపడి ఇంతింత ఫీజులు కట్టి చేర్పించారు. కాబట్టి ఎలాగైనా సర్దుకుపోవడం తప్ప మాకు వేరే అవకాశం కూడా లేదు" నెమ్మదిగా, స్థిరంగా చెప్పింది మేఘ.

"హ్మ్.. అనవసరంగా నేనిప్పుడు మీకు అదంతా గుర్తు చేసినట్టున్నాను. అన్నీ చోట్లా రకరకాల మనుషులు ఉంటారు. మన వీధిలో, మన పక్కింట్లో కూడా వేరే రకం మనుషులు ఉండొచ్చు. ఎవరెవరికి ఏమేం సమస్యలున్నాయో మనకి తెలియదు కదా.. ఎవరికో ఏదో జరిగిందని మనం ఏదేదో ఊహించుకుని భయపడకుండా ధైర్యంగా ఉండటం నేర్చుకోవాలి" అని సునంద చెప్తుంటే "సునందక్కకి చాలా ధైర్యం ఉంది" అనుకున్నారు నీలూ, మేఘ.

"ఇంతకీ ఆ అమ్మాయి ఎవరో సూసైడ్ చేసుకోవడానికీ, మీ రూమ్లో ఉన్న అమ్మాయి వెళ్ళిపోవడానికీ సంబంధం ఏంటో చెప్పలేదు?" అంది సునంద.

"ఓ.. మర్చేపోయాం. మా రూమ్మేట్ బబిత ఎప్పుడూ ఏడుస్తూ, బాధగా ఉండేది అని చెప్పాం కదా. తను ఒకటి రెండు సార్లు నిద్రలో గట్టిగా ఏడుస్తూ కేకలు పెట్టింది. మేమందరం బిత్తరపోయాం. వార్డెన్ తనని సముదాయించి ఆవిడ రూమ్లో పడుకోబెట్టుకున్నారు. అయినాసరే తను రాత్రి పూట అలాగే అరిచేది. ఇంతలో ఆ సీనియర్ అమ్మాయి సూసైడ్ చేసుకునేసరికి హాస్టలు వాళ్ళు భయపడి ముందుజాగ్రత్తగా బబిత పేరెంట్స్ ని పిలిపించి తనని ఇంటికి పంపించేసారు. బబిత పూర్తిగా రెండు నెలలు కూడా లేదు ఇక్కడ. తను వెళ్ళిపోయాక ఇంకెవరూ ఈ రూంకి రాలేదు. మేము ముగ్గురమే ఉంటున్నాం. ఇప్పటికి నువ్వొచ్చావు" నవ్వింది నీలూ.

అప్పుడే బట్టల విషయం గుర్తొచ్చి మేఘ "నీలూ.. మనం బట్టలు ఉతకడం మధ్యలో వదిలేసి వచ్చి ఇక్కడ కూర్చుని కబుర్లు చెప్తున్నాం" అనేసరికి అందరూ నవ్వారు.

"పదండి. నేనూ వచ్చి మీకు హెల్ప్ చేస్తాను" అని లేచింది సునంద.

"అయ్యో పర్లేదక్కా.. మేము ఉతికేస్తాంలే" అన్నా వినకుండా "కనీసం ఆరెయ్యడంలో అయినా హెల్ప్ చేస్తాను" అంటూ వాళ్ళ కూడా వెళ్ళింది.

హాస్టల్లో ఒక ఆదివారం మధ్యాహ్నం భోజనాల తర్వాత నీలూ, మేఘ, రేవతి, సునంద, రజని అందరూ కలిసి కూర్చుని కులాసాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. రేవతి నాన్నగారు ఆ వారం మద్రాసు నించి రాలేదని రేవతి ఇంటికి వెళ్ళకుండా హాస్టల్లోనే ఉంది.

ఇంతలో ఒక అమ్మాయి వచ్చి నీలూ, మేఘ కోసం ఎవరో వచ్చారని క్రింద నుంచి వాచ్ మెన్ పిలుస్తున్నాడని చెప్పింది.

“నాన్నా వాళ్ళు ఈ వారం వస్తానని చెప్పలేదే, మనకోసం ఎవరు వచ్చి ఉంటారు?” అనుకుంటూ బయట బాల్కనీలోకి వెళ్ళి చూస్తే కింద వాచ్ మెన్ కనిపించాడు.

“విజిటర్స్ వచ్చింది ఎవరి కోసం?” అని అడిగితే “సెకండియర్ మేఘనందన, సునీల” అని చెప్పాడు.

వాళ్ళిద్దరూ మెట్లు దిగి కిందకి వెళుతుంటే రజని తనని పిలవకపోయినా ఉత్సాహంగా “మన ఊరి నుంచి ఎవరన్నా వచ్చారేమో పదండి పదండి” అంటూ వారి వెనకే తనూ బయలుదేరింది.

ముగ్గురూ కలిసి గేటు దగ్గరికి వెళ్ళి చూసేటప్పటికి అక్కడ ప్రదీప్, కిరణ్ కనిపించారు.

“హాయ్.. మీరేంటి ఇక్కడ? గర్ల్స్ హాస్టల్ కి భలే వచ్చారే. వాచ్ మెన్ ఏమీ అనలేదా?” ఆశ్చర్యపోతూ పలకరించారు నీలూ, మేఘ.

“మాకు తెలిసిన వాళ్ళ అమ్మాయిలు ఉన్నారు. ఐదు నిమిషాలు మాట్లాడి వెళ్ళిపోతాం అని రిక్వెస్ట్ చేశాం. మీ పేర్లు చెప్పాక వెంటనే సరే అన్నాడు. మీ మీద మంచి ఇంప్రెషన్ ఉందనుకుంటా..” నవ్వారు వాళ్ళిద్దరూ.

వాళ్ళ నలుగురి వంకా అయోమయంగా చూస్తున్న రజనిని చూసి మేఘ “అప్పుడు సెలవుల్లో ఇంటికి వెళ్ళేప్పుడు పరిచయం అయిన ఫ్రెండ్స్ అని చెప్పాం కదా, ప్రదీప్, కిరణ్” తనకి పరిచయం చేసింది.

“నీలూ వాళ్ళ ఊరే రజనిది. నీలూకి బంధువులు కూడా. ఇక్కడ మేము ముగ్గురం కలిసే ఉంటాం హాస్టల్లో” రజనిని కూడా వాళ్ళిద్దరికీ పరిచయం చేసింది మేఘ.

ముగ్గురూ పరస్పరం హలో హాయ్ చెప్పుకున్నారు.

“నా పుట్టినరోజుకి నువ్వు పంపించిన సరస్వతీదేవి బొమ్మ చాలా చాలా బాగుంది ప్రదీప్.. అమ్మా, నాన్నలకి కూడా చాలా నచ్చింది. అంత మంచి గిఫ్ట్ పంపించినందుకు చాలా థాంక్స్” అభిమానంగా చెప్పింది మేఘ.

“ఇట్స్ ఓకే మేఘా.. మై ప్లెజర్.. హేయ్.. ఫస్టియర్ రిజల్ట్స్ వచ్చాయి కదా. కిరణ్ కి 95% వచ్చింది. మనోడికి ఫస్ట్ అటెంప్ట్ లోనే డాక్టర్ సీటు ఖాయం” గొప్పగా చెప్పాడు ప్రదీప్.

“అవునా!” అని అందరూ ఆశ్చర్యం ప్రకటించి కిరణ్ కి కంగ్రాట్స్ చెప్పారు.

“మరి నీ సంగతేంటి ప్రదీప్? నీకు డాక్టర్ పట్టా రిజర్వ్ అవ్వలేదా?” ఆటపట్టించింది మేఘ.

“నాకు డిస్టింక్షన్ వచ్చింది. అయినా నాకు డాక్టరే అవ్వాలని రూల్ లేదులే. అది కాకపోతే ఇంకోటి. బోల్డు దారులున్నాయిలే” అన్నాడు ప్రదీప్.

కాసేపు మార్కుల గురించి సరదా మాటలు అయ్యాక రజని ఏమైనా ఇబ్బందిగా ఫీలవుతుందేమోనని మేఘ టాపిక్ మార్చాలని ప్రయత్నిస్తూ "ఇంతకీ మీరింత సడన్ గా మమ్మల్ని చూడ్డానికి వచ్చారేం? ఏంటీ విశేషం?" అని అడిగింది.

"మీ ఇద్దరికీ హేపీ ఫ్రెండ్షిప్ డే" అని ఒక కవర్ మేఘ చేతికిచ్చాడు ప్రదీప్.

అప్పటిదాకా 'ఫ్రెండ్షిప్ డే' అని ప్రత్యేకంగా ఒకటి ఉంటుందని కూడా తెలియని నీలూ, మేఘ, రజని ముగ్గురూ బిక్కమొహం వేసారు.

"ఇంతకీ మేము ఏం ఇచ్చామో చూడరా?" అని ప్రదీప్ అనేసరికి కవర్ తెరిచి చూసారు.

అందులో రెండు పెన్ పెన్సిల్స్, రెండు చిన్ని టెడ్డీ బేర్ బొమ్మలు, రెండు ఫైవ్ స్టార్ చాక్లెట్స్ ఉన్నాయి. అప్పటిదాకా మామూలు పెన్సిళ్ళే తప్ప అలాంటి లేటెస్ట్ పెన్ పెన్సిల్స్ వాడింది కూడా లేదు కాబట్టి అవన్నీ చూస్తూనే సంతోషంగా అనిపించింది నీలూ, మేఘలకి.

"ఎల్లో కలర్ కావాలనే తీసుకున్నాం. ఫ్రెండ్షిప్ కి ఎల్లో కలర్ సింబల్ కదా" అని ప్రదీప్ చెప్పగానే వీళ్ళకి ఆ విషయం తెలీకపోయినా బదులుగా "అవును కదా.." అన్నట్టు ఒక వెర్రి నవ్వు నవ్వేశారు.

"మీరు తెచ్చిన గిఫ్ట్స్ చాలా బాగున్నాయి. మెనీ థాంక్స్" అని మేఘ చెప్పాక "రజనితో మాట్లాడుతూ ఉండండి. ఇప్పుడే ఒక్క నిమిషంలో వస్తాం" అని చెప్పి నీలూ మేఘని లాక్కుని పక్కకి తీసుకెళ్ళింది.

"ఏవిటే వాళ్ళని అక్కడ నించోబెట్టేసి మనం ఇలా వచ్చెయ్యడం ఏం బాగుంటుంది?" అని మేఘ అంటే, "నీ మొహం.. వాళ్ళు మన కోసం అంత చక్కటి గిఫ్ట్స్ తీసుకొచ్చి ఇస్తే మనం సోదిమొహాల్లా తీసుకుని ఊరుకుంటే ఇంకా అస్సలు బాగోదు. మనం కూడా వాళ్ళకి ఫ్రెండ్షిప్ డే విషెస్ చెప్తూ ఏదైనా ఇస్తే బాగుంటుంది కదా.." అంది నీలూ.

"నీ ఆలోచన బానే ఉంది కానీ ఇప్పటికిప్పుడు ఏం ఇవ్వగలం?" తిరిగి ప్రశ్నించింది మేఘ.

"నీకసలు పరీక్షల్లో అన్నేసి మార్కులు ఎలా వస్తున్నాయే బాబూ.. ఇంత చిన్న విషయాలు కూడా బుర్రకి ఎక్కవు. మన హాస్టల్ షాపీ ఉంది కదా.." అని మేఘతో చెప్తూనే ఆ షాప్ కౌంటర్ దగ్గరికి లాక్కెళ్ళింది.

"ఆంటీ.. మంచి పెన్స్ ఏం ఉన్నాయి? స్పెషల్ వి ఏమన్నా ఉంటే చూపించండి. కాస్త అర్జెంట్" అని అడిగింది.

ఆవిడ రెండు మూడు రకాలు చూపించి "ఇవి బాల్ పెన్స్ లో రకాలు. ఇంకా పైలట్ పెన్స్, ఇంక్ పెన్స్ కూడా ఉన్నాయి" అని చెప్పింది.

పైలట్ పెన్ అంటే బోల్డు ఇష్టం ఉన్న మేఘ పైలట్ పెన్స్ తీసుకుందాం అంది. వాటితో పాటు రెండు డైరీ మిల్క్ చాక్లెట్స్ కూడా తీసుకుని డబ్బులు మళ్ళీ తర్వాత వచ్చి ఇస్తాం అని రిక్వెస్ట్ చేసి గబగబా అవి తీసుకుని వెనక్కి వెళ్ళారు.

తిరిగి వెళ్ళేసరికి రజనితో పాటు రేవతి, సునంద కూడా ఉన్నారు.

"మళ్ళీ ఇంకోసారి పరిచయాలు అక్కర్లేదు. ఆల్రెడీ అయిపోయాయి" రేవతి అనగానే అందరూ నవ్వారు.

"మా తరపున మీక్కూడా హేపీ ఫ్రెండ్షిప్ డే" అని చెప్పి పెన్నులు, చాక్లెట్లు కిరణ్ చేతికిచ్చింది నీలూ.

వాళ్ళు తీసుకుని థాంక్స్ చెప్పారు.

ఇంకో పది నిమిషాలు గడిచాక “మేము వచ్చి దాదాపు ఇరవై నిమిషాలు కావొస్తోంది. మీ వాచ్ మెన్ వచ్చి చెప్పేలోపు మేమే వెళతాం” నవ్వాడు ప్రదీప్.

ఇంకోసారి వాళ్ళు వచ్చినందుకు, గిఫ్ట్స్ ఇచ్చినందుకు థాంక్స్ చెప్పి బై చెప్పేసి హాస్టల్లోకి వచ్చేసారు నలుగురమ్మాయిలు.

రూంకి వెళ్ళగానే రేవతి ఉత్సాహంగా “గిఫ్ట్స్ చూపించండీ” అంటూ మేఘ చేతిలో ఉన్న కవర్ లాక్కుంది. వాళ్ళు తెచ్చిచ్చిన బుల్లి టెడ్డీస్ చూసి పెద్ద కేక పెట్టింది.

“ఏవిటే నీ ఆర్తనాదాలు, ఏదో బాంబుని చూసినట్టు అంత గావుకేక పెట్టావేమిటీ? భయపడి చచ్చాను” వీపు మీద ఒక్కటి చరిచింది మేఘ.

“అసలీ టెడ్డీస్ గురించి నీకేమన్నా తెలుసా అని? హయ్యో హయ్యో.. నాలాంటిదానికి ఇవ్వకుండా నీలాంటి ముసలమ్మలకి ఇలాంటి గిఫ్ట్స్ ఇచ్చే బాయ్ ఫ్రెండ్స్ ఉన్నారు. సో సాడ్!” దుఖం అభినయించింది రేవతి.

“నోర్ముయ్యి.. నీకసలు హద్దూ పద్దూ లేకుండా పోతోంది. బాయ్ ఫ్రెండ్స్ ఏంటీ.. పిచ్చి మాటలన్నీ వాగకు. మేము మంచి ఫ్రెండ్స్ అంతే..” చిరుకోపంగా అంది మేఘ.

“ఆపు తల్లోయ్ నీ లెక్చర్లు.. బాయ్ ఫ్రెండ్ అంటే లవర్ అని కాదు అర్థం, ఎ బాయ్ హూ ఈజ్ ఎ ఫ్రెండ్ అని, సరేనా! అయినా ప్రతీదీ అంత సీరియస్ గా తీసుకుంటావేంటి? సరదాగా జోక్స్ వేసుకుంటే కూడా తప్పేనా?” బుంగమూతి పెట్టింది రేవతి.

“సర్లే.. అలాగే ఏదోకటి ఏడువు..” రేవతి తల మీద చిన్నగా మొట్టికాయ వేసింది మేఘ.

“అది సరే, ముందు ఈ బొమ్మలు చూసి ఎందుకు అరిచావో అది చెప్పు..” ఆసక్తిగా అడిగింది రజని.

“లేటెస్ట్ గా అబ్బాస్, ప్రీతి ఝూంగియానిది ఒక హిందీ మ్యూజిక్ వీడియో వచ్చింది. ‘చుయ్ ముయ్ సీ తుమ్ లగ్తీ హో..’ భలే రొమాంటిగ్గా ఉంటుందిలే. అందులో హీరోయిన్ దగ్గర ఇలాంటిదే బుల్లిటెడ్డీ ఉంటుంది. దీని చేతులతో దేన్నైనా క్లిప్ చెయ్యొచ్చు. ఇలా భుజం మీద డ్రెస్ ని పట్టుకు వేళ్ళాడుతున్నట్టు పెట్టుకుంటుంది అందులో హీరోయిన్. చివరికి ప్రేమించిన హీరోకి గిఫ్ట్ గా ఇస్తుంది. సేమ్ అదే ఇది. కావాలంటే చూడండి” అని డ్రెస్ కి పెట్టి మరీ చూపించింది రేవతి.

“హేయ్య్.. భలే కదా!” ఉత్సాహంగా అరిచారు నీలూ, మేఘ.

రజని ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఆమెకి అసూయగా అనిపించింది. ఆ రోజు తను కూడా ఊరెళ్ళేప్పుడు వాళ్ళతో ఉండుంటే తనకి కూడా ఫ్రెండ్స్ అయ్యుండేవాళ్ళు కదా అని మనసులో గింజుకుంది.

“మీ ఇంట్లోనేమో పరమ వీర స్ట్రిక్టు. కనీసం కేబుల్ టీవీ కూడా లేదు కదా.. నీకెలా తెలుసే ఇలాంటి విషయాలన్నీ?” రేవతిని ఆరాగా అడిగింది మేఘ.

“మా నాన్నకి ఇంక ఇరవై నాలుగ్గంటలూ నన్ను కనిపెట్టుకు ఉండటమే పనా ఏంటీ, అయినా అప్పటికీ పాపం 23 గంటలు అదే పనిలో ఉంటారనుకో! కానీ ఆ దొరికిన ఒక గంటని నేను సద్వినియోగం చేసుకుంటానుగా.. అదే మరి మన గొప్పతనం” కాలర్ ఎగరేసింది రేవతి.

“నువ్వసలు జగత్కంత్రీవే బాబూ.. మరి మీ అమ్మ గారి సంగతో?” నీలూ అడిగింది.

"మా అమ్మకి పాపం అంత టైం ఎక్కడ ఉంటుందే? ఓ పక్క టీచరు ఉద్యోగంతో స్కూల్లో పిల్లల సంత కాకుండా ఇంట్లో మా ఇద్దరు తమ్ముళ్ళని భరించాలి. మా నాన్న ఎలాగో సూపర్ స్ట్రిక్ట్ కదాని నా బాధ్యత పూర్తిగా ఆయనకే వదిలేసిందిలే. ఆయన మద్రాసులో ఉద్యోగం చెయ్యడం మనకి కలిసొస్తుంది అప్పుడప్పుడూ" గట్టిగా నవ్వింది రేవతి.

"ఆహాహా.. ఏం తెలివితేటలే నీవి. సూపర్ బ్రెయిన్" స్నేహితురాళ్ళందరూ నవ్వేసారు.

"ఇంతకీ ప్రదీప్, కిరణ్ కోసం మీరిద్దరూ వెళ్ళి ఏవో గిఫ్ట్స్ కొనుకొచ్చి ఇచ్చారుగా. ఏం తెచ్చారేంటి?" అడిగింది రేవతి.

"పైలట్ పెన్స్, డైరీ మిల్క్ చాక్లెట్స్" చెప్పింది నీలూ.

"పెన్నులు ఎందుకు ఇచ్చారు? ఫ్రెండ్స్ కి పెన్స్ గిఫ్ట్ గా ఇస్తే విడిపోతారంట తెలుసా?" అంది రేవతి.

"అయ్యో అవునా.. ఈ విషయం మాకు తెలీదు. మరి ఏం గిఫ్ట్స్ ఇస్తే ఫ్రెండ్షిప్ ఎప్పటికీ నిలుస్తుంది?" ఆదుర్దాగా అడిగింది నీలూ.

"హేండ్ కర్చీఫ్ గిఫ్ట్ గా ఇస్తే ఫ్రెండ్స్ ఎప్పటికీ విడిపోరంట" నమ్మకంగా చెప్పింది రేవతి.

"నీ మొహం! నువ్వు అనవసరంగా వర్రీ అవ్వకు నీలూ.." రేవతి మాటల్ని కొట్టిపారేస్తూ నీలూకి సర్ది చెప్పింది మేఘ.

"ఏమో.. కొంతమంది ఎక్స్పీరియెన్స్ ని బట్టి అలా చెప్పారు. ఎప్పుడో అప్పుడు నీకు అనుభవమైతే నువ్వూ నమ్ముతావేమో, ఎవరికి తెలుసు!" అంది రేవతి.

"సర్లే.. నీ శాపం ఫలించాలని కోరుకుందాం" తేలిగ్గా నవ్వేసింది మేఘ.

కొన్నాళ్ళకి కాలేజీకి వారం రోజులు దసరా సెలవులు ఇచ్చారు.

షరా మామూలుగా సెలవలిచ్చే రోజున పరీక్షలు పెట్టి మధ్యాహ్నం నుంచి ఇంటికి వెళ్ళడానికి అనుమతినిచ్చారు కాలేజీ యాజమాన్యం. సునంద అప్పటికి నాలుగు రోజుల ముందే హైదరాబాదు వెళ్ళిపోయింది. రేవతిని వాళ్ళ నాన్నగారు వచ్చి ఇంటికి తీసుకువెళ్ళారు.

నీలూ, మేఘ, రజని ముగ్గురూ కలిసి హాస్టల్ నుంచి ఇంటికి వెళ్ళడానికి బస్టాండుకి బయలుదేరారు. మొత్తం కాలేజీ అంతటికీ ఒకేసారి సెలవులు ఇస్తారు కాబట్టి వీళ్ళు అక్కడికి వెళ్ళేసరికి ప్రదీప్, కిరణ్ బస్టాండులో ఎదురుచూస్తూ కనిపించారు.

ప్రదీప్ వెళ్ళి మంచినీళ్ళ బాటిల్స్ తో పాటు చాక్లెట్స్, బిస్కెట్స్ కొనుక్కొచ్చాడు. ముగ్గురు కూర్చునే వీలున్న సీట్లో అమ్మాయిలు కూర్చుంటే, వారి పక్కనే ఉన్న డబుల్ సీట్లో ఇద్దరు అబ్బాయిలు కూర్చున్నారు.

బస్సు కృష్ణానది మీద నుంచి వెళుతూ ప్రకాశం బ్యారేజీ మీదకు రాగానే మేఘ ఆనందంగా కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూ కూర్చుంది. అంతలోనే ఏదో గుర్తొచ్చి బ్యాగులో వెతుక్కుని "నీలూ, నీ దగ్గర చిల్లర నాణేలు ఉంటే నాకొకటి ఇవ్వు. అర్జెంట్, తొందరగా.." అని కంగారుపెట్టింది.

"దీనికిదో పిచ్చి.." నీలూ ముద్దుగా విసుక్కుంటూ చిల్లర కోసం తన బ్యాగు వెతికి చూసి లేదని చెప్పింది.

"నా దగ్గరుంది" అని చెప్పి కిరణ్ తన జేబులోంచి రూపాయి నాణెం తీసి ఇచ్చాడు. మేఘ అది తీసుకుని కిటికీలోంచి కృష్ణానది నీళ్ళల్లో పడేలా విసిరింది.

"అదేంటి.. డబ్బులు అలా పారేశావ్?" అర్ధంకాక అడిగాడు కిరణ్.

"అయ్యో రామా.. అది పడెయ్యడం కాదు. కృష్ణానదికి భక్తిగా సమర్పించడం. చిన్నప్పుడు మా అమ్మమ్మ చెప్పింది. కృష్ణా, గోదావరి లాంటి పుణ్యనదులలో కానుకలు వేసి మనం ఏది కోరుకుంటే అది జరిగిపోతుందట తెలుసా!"

మేఘ చెప్పింది విని నిమిషం సేపు ఆపకుండా గట్టిగా నవ్వాడు కిరణ్.

"ఓయ్.. అలా నవ్వుతావేంటి? అది నిజమే. నేను పోయినసారి నాకు ఫస్టియర్ లో మంచి మార్క్స్ రావాలని కోరుకున్నాను. నా కోరిక నెరవేరిందిగా!" అంది మేఘ.

"నువ్వు డబ్బులు పారేసుకోకపోయినా నీకు మంచి మార్కులే వచ్చి ఉండేవి. ఎందుకంటే నువ్వు కష్టపడి చదివి ఎక్జామ్స్ రాశావు కాబట్టి. అంతేగానీ కృష్ణానది వెళ్ళి నీ పరీక్ష పేపర్లు దిద్ది నీకేం మార్కులు వెయ్యలేదు. చదువురాని పల్లెటూరివాళ్ళలా ఇలాంటి మూఢనమ్మకాలు కూడా నువ్వు నమ్ముతావా సిల్లీగా?" అన్నాడు కిరణ్ ఇంకా నవ్వుతూ.

ఆ చివరి మాటకి అలిగి మూతి బిగించుకుని కిటికీలోంచి బయటకి చూస్తూ కూర్చుంది మేఘ.

"ఓకే.. సారీ.. నువ్వు చెప్పిందే కరక్ట్ అని ఒప్పుకుంటాలే. ఈసారి నువ్వు కోరుకుంది జరుగుతుందో లేదో టెస్ట్ చేసి చూద్దాం. మరి నువ్వేం కోరుకున్నావో చెప్పు" అన్నాడు కిరణ్ రాజీకొస్తూ.

"ఉహూ.. మనం కోరుకున్నవి ఎప్పుడూ బయటికి చెప్పకూడదు. చెప్తే నేరవేరవు. మనసులోనే ఉంచుకోవాలి" నమ్మకంగా చెప్పింది మేఘ.

"మళ్ళీ ఇదొక రూల్ ఉందా? సరే అయితే నా రూపాయి తీసుకుని వేసావు కదా నువ్వు. ఇప్పుడు నీ కోరిక తీరుతుందా, నా కోరిక తీరుతుందా? ఏది న్యాయం చెప్పు" మళ్ళీ నవ్వాడు కిరణ్.

"అయ్యబాబోయ్.. ఎక్కువ మాట్లాడనట్టు సైలెంట్ గా కనిపిస్తావ్ కానీ నువ్వు కనిపించేంత బుద్ధిమంతుడివి కాదు" కోపంగా అంది మేఘ.

"ఒక్క రూపాయి కోసం ఇప్పుడు మీరిద్దరూ బస్సులో కురుక్షేత్ర యుద్ధం చెయ్యకండి ప్లీజ్.. కావాలంటే మీ ఇద్దరికీ చెరొక రూపాయి నేనిస్తాను" అని ప్రదీప్ అనేసరికి అందరూ నవ్వేశారు.

వీళ్ళందరితో కలిసి ఇలా సరదాగా ప్రయాణం చెయ్యడం రజనికి చాలా నచ్చింది. ప్రదీప్, కిరణ్ లతో నీలూ, మేఘలకి ఉన్నంత పరిచయం లేకపోయినా కొత్త లేకుండా తను చాలా తొందరగా కలిసిపోయింది.

మధ్యలో ఒక ఊరి దగ్గర ఉడికించిన వేరుశనక్కాయలు అమ్ముతుంటే అందరూ తింటారని ప్రదీప్ బస్ దిగి వెళ్ళి కొనుక్కొచ్చాడు. అందరూ ఇష్టంగా తింటుంటే కిరణ్ మాత్రం వద్దన్నాడు.

"ఎందుకొద్దు? చాలా రుచిగా ఉంటాయి. తిను నువ్వు కూడా.." అని మేఘ అంటే "ఉహూ.. నాకిష్టం లేదు" అన్నాడు.

మేఘ ఊరుకోకుండా కొన్ని కాయలు వలిచి "ఏదీ.. ఒకసారి నీ చెయ్యి చాపు" అని అడిగి వలిచిన గింజల్ని అరచేతిలో పెట్టి "ఒకసారి తినూ.. నిజంగా బాగుంటాయి" అంది.

కిరణ్ కి చాలా నవ్వొచ్చింది మేఘ అలా చెప్తుంటే. మారుమాట్లాడకుండా తినేశాడు.

"బావున్నాయి కదూ.. నే చెప్పలేదూ.." మేఘ అంటుంటే ఏం బదులివ్వకుండా నవ్వాడు కిరణ్.

అందరూ ఎవరివి వాళ్ళు తినేస్తుంటే మేఘ మాత్రం కిరణ్ కోసం కూడా కొన్ని కాయలు వలిచిపెట్టింది. వద్దనుకుండా తనూ తినేశాడు.

ఐదుగురూ కలిసి కాలేజీ, హాస్టలు కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. అందరికీ కామన్ గా ఉన్న సబ్జెక్టులకి లెక్చరర్స్ ఒకరే కావడంతో వాళ్ళందరూ ఎవరెవరు ఎలా పాఠాలు చెప్తారో సరదాగా ముచ్చటించుకున్నారు. అబ్బాయిల హాస్టల్లో మెస్ మేనేజర్ వంటలు సరిగ్గా చేయించి పెట్టడం లేదని అబ్బాయిలందరూ కలిసి అతన్ని చీకట్లో ఎలా పట్టుకుతన్నారో ప్రదీప్ వర్ణించి చెప్తుంటే అందరూ తెగ నవ్వారు.

ఐదుగురి స్నేహితులకీ ఛలోక్తులతో, నవ్వులతో గంటల కొద్దీ సాగిన ప్రయాణం క్షణాల్లో ముగిసినట్టు తోచింది. ఎంత అందమైన ప్రయాణమైనా, ఎంత ఆనందంగా సాగినా గమ్యం చేరేవరకేగా పయనం సాగేది!

ముందు ప్రదీప్, కిరణ్, తర్వాత నీలూ, రజని, చివరిగా మేఘ అందరినీ ఎవరి ఊరికి వారిని వరసగా చేర్చింది బస్సు. వర్తమానంలో తమ అస్థిత్వాన్ని కోల్పోయిన ఆ అందమైన క్షణాలన్నీ వారందరి మనసుల్లో ఒక అరుదైన జ్ఞాపకంగా శాశ్వతమై నిలిచాయి.

***

ఎప్పట్లాగే హాస్టలు పక్షులు ఇంటికొచ్చాక ఇంట్లో కమ్మగా అమ్మ వండిపెట్టినవి కడుపు నిండా తింటూ, కంటి నిండా నిద్రపోతూ సెలవుల వైభోగాన్ని అనుభవిస్తున్నారు.

దసరా పండక్కి ఊరు నుంచి వచ్చిన పిన్ని పిల్లలతో హాయిగా కాలక్షేపం చేస్తోంది మేఘ. సెలవుల్లో చదువుకుందామని తెచ్చుకున్న పుస్తకాలన్నీ మోసుకొచ్చిన బ్యాగులోనే మగ్గిపోతున్నా సరే ఇంట్లో పెద్దవాళ్ళు చదువు ఊసెత్తకుండా స్వేచ్ఛగా వదిలేశారు.

నీలూ సెలవల్లో పూర్తి చేయవలసిన బయాలజీ రికార్డ్స్ ముందేసుకుని రోజూ కాసేపు శ్రద్ధగా బొమ్మలేసుకుంటోంది. రజని ప్రతిరోజూ నీలూ వాళ్ళింటికి వచ్చిపోతున్నా మామూలుగా తనతో కబుర్లు చెప్పి వెళ్ళిపోతోందే తప్ప మళ్ళీ శ్రీకాంత్ ప్రేమ విషయం ప్రస్తావించలేదు. నీలూ కూడా గతంలో జరిగినవి మర్చిపోయి రజనితో ఇదివరకటిలానే స్నేహంగా ఉంటోంది.

మేఘ సెలవులు ఉన్నన్నాళ్ళూ విధిగా రెండు రోజులకొకసారి నీలూకి ఫోన్ చేస్తూనే ఉంది. రజని ప్రవర్తన మారిందని నీలూ చెప్పిన విషయం విని సంతోషించింది.

ప్రదీప్ కిరణ్ వాళ్ళింట్లో మూడు రోజులు ఉండి మిగతా సెలవులకి హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోయాడు. ఊరికెళ్ళే రోజున మేఘకి ఫోన్ చేసి మాట్లాడాడు. తర్వాత కిరణ్ కూడా రెండు సార్లు ఫోన్ చేశాడు. కాలేజీ చదువులు, హాస్టలు కష్టాలు, కుటుంబం, ఫ్రెండ్స్.. ఇలా బోల్డన్ని విషయాలు వాళ్ళ కబుర్లలో దొర్లేవి. పెళ్ళయిపోయి అమెరికాలో ఉంటున్న పెద్దక్క గురించి, హైదరాబాదులో ఉంటున్న చిన్నక్క గురించి చెప్పేవాడు కిరణ్. తోబుట్టువులు లేని మేఘకి అవన్నీ వినడం ఉత్సాహంగా అనిపించేది.

ఒకసారి మాటల్లో "నేను అడిగితే మా మమ్మీ ఏమైనా చేస్తుంది తెలుసా.." అని కిరణ్ గొప్పగా చెప్తే "ఎవరి మమ్మీలైనా అంతే.." అంది మేఘ.

"అదేం కాదు మా మమ్మీ ఇంకా సూపర్ స్పెషల్. నా కోసం బయాలజీ రికార్డులు కూడా గీసిస్తుంది. ఆ బొమ్మలన్నీ గీస్తూ కూర్చోవాలంటే నాకు మహా బోర్.." అన్నాడు కిరణ్.

ఆ మాట విని మేఘ చాలా ఆశ్చర్యపోయింది. తను చెప్పిన విషయాలన్నీ వింటుంటే కిరణ్ వాళ్ళ మమ్మీ, డాడీ తనని చాలా గారంగా చూసుకుంటారని, వాళ్ళింట్లో కిరణ్ మాటకి ఎదురు ఉండదని మేఘకి అర్థమైంది.

ఇంటిపట్టున వారం రోజుల సెలవల్ని హాయిగా గడిపేసి అందరూ తిరిగి హాస్టళ్ళకి చేరుకున్నారు. హాస్టలుకి వస్తూనే మళ్ళీ క్లాసులు, కోచింగ్, పరీక్షలు అంటూ చదువుల్లో మునిగిపోయారు.

బెటర్మెంట్ పరీక్షల తేదీలు ప్రకటించారని తెలిసింది. రజని తప్ప ఎవరూ పరీక్షలు రాయడం లేదు. ఇంటర్మీడియేట్ పరీక్షల్లో మార్కులు అటూ, ఇటూ అయినా పెద్ద నష్టమేమీ లేదనీ, దానికన్నా ఉన్న సమయాన్నంతా ఎంసెట్ కి ప్రిపేర్ అవ్వడంలోనే వినియోగించుకోవాలని వారందరూ నిర్ణయించుకున్నారు.

మాథ్స్ సప్లిమెంటరీ పరీక్షకి ప్రిపేర్ అవడంలో రజనికి మేఘ చాలా సహాయపడింది. తనతో పాటు కూర్చుని ఫస్టియర్ సబ్జెక్ట్ దగ్గరుండి చదివించింది.

ఇంటర్మీడియేట్ పరీక్షాకేంద్రాల్లో జంబ్లింగ్ సిస్టం అమలులో ఉండటం వల్ల ఒకే కాలేజీ విద్యార్థులు కూడా వేర్వేరు పరీక్షాకేంద్రాల్లో రాయవలసి వచ్చింది. అన్నీ ఎక్జామినేషన్ సెంటర్లకి ఒక్కో చోటకి ఒక్కో మినీ వ్యాన్ వేసారు కాలేజీ వారు. బెటర్మెంట్ పరీక్షలు రాసే విద్యార్థులు మరీ ఎక్కువమంది లేకపోవడంతో ప్రతీ సెంటరుకీ అమ్మాయిలకీ, అబ్బాయిలకీ కలిపి ఒకే వ్యాన్ పెట్టారు. విద్యార్థుల మీద అజమాయిషీకి వారి కూడా ఇద్దరేసి వార్డెన్లు వెళ్ళారు.

రజని మ్యాథ్స్ పరీక్ష రోజున ఉదయాన్నే స్నేహితురాళ్ళందరూ రజనికి 'బెస్టాఫ్ లక్' చెప్పి తనని పరీక్షకి సాగనంపారు.

మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకి క్లాసులు ముగిసి లంచ్ బ్రేక్ ఇచ్చారు.

నీలూ, మేఘ, రేవతి భోజనానికి వెళ్ళకుండా రజని కోసం వేచి ఉన్నారు. రజని ఎలా పరీక్ష రాసిందో, పేపరు సులువుగా వచ్చిందో, కష్టంగా వచ్చిందోనని ఆదుర్దాపడుతూ గేటు వంక చూస్తూ కూర్చున్నారు.

ఓ పావుగంట తర్వాత రజని వస్తూనే దూరం నుంచే హుషారుగా కనిపించేసరికి ముగ్గురు స్నేహితురాళ్ళూ 'హమ్మయ్యా' అనుకున్నారు.

తనకి ఎదురు వెళ్ళి "పరీక్ష ఎలా రాశావు? ఏదీ క్వశ్చన్ పేపర్ చూపించు. ఎలా వచ్చిందో చూద్దాం" అడిగింది మేఘ.

"నేను పరీక్ష బాగానే రాసానులే కానీ అంత కన్నా అతి ముఖ్యమైన విషయం ఒకటి అర్జెంటుగా చెప్పాలి మీకు" మెరుస్తున్న కళ్ళతో అంది రజని.

"ఏమిటది? తొందరగా చెప్పు.." ఉత్సాహంగా అడిగింది రేవతి.

“పరీక్ష రాసి బయటకి రాగానే ఒక అబ్బాయి నా దగ్గరికి వచ్చి ‘మీ పేరు రజనియే కదా? నేను ప్రదీప్, కిరణ్ ల ఫ్రెండ్ ని. మీకీ ఉత్తరం ఇమ్మని చెప్పారు. ఎవరూ లేనప్పుడు చదవండి’ అని చెప్పి ఒక లెటర్ నా చేతిలో పెట్టి హడావుడిగా వెళ్ళిపోయాడు” చెప్పింది రజని.

“ఏం లెటర్ అది?” రేవతి అడగ్గానే “లవ్ లెటర్” అని సంతోషంగా బదులిచ్చింది రజని.

నీలూకి, మేఘకి రజని చెప్తున్నదేవిటో అర్థం అర్థం కాక అయోమయంగా చూస్తున్నారు.

నీలూ ముందుగా తేరుకుని “మళ్ళీ కథలు చెప్పడం చెప్పడం మొదలెట్టావా రజనీ? అస్తమానం ఎందుకిలాంటి వెధవ కబుర్లన్నీ చెప్తున్నావ్?” కోపంగా అరిచింది.

ఆ మాటకి కోపం వచ్చిన రజని “నేనేం అబద్ధం చెప్పడం లేదు. కావాలంటే ఇదిగో నువ్వే చూడు” అంటూ తన బ్యాగ్ లోంచి నాలుగు మడతల్లో ఉన్న ఒక కాగితాన్ని బయటికి తీసింది.

ఊహించని ఆ పరిణామానికి నీలూ, మేఘ ఇద్దరికీ బుర్ర తిరిగిపోయి నోట మాట రాలేదు!

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

COMMENTS

రచయిత్రి బ్లాగు
http://madhuravaani.blogspot.com